

דיבורים זכים מרבינו שליט"א

השבוע הרבי היה מסוגר בביתו במשך השבת, עקב מגיפת הקורונה המשתוללת ה"י. אבל בשבת בבוקר אחרי התפילה זכינו לשמוע מהרבי דברי אלוקים חיים, דיבורים שיש בהם כדי ליצוק תוכן לכל התקופה הנוכחית...

הרבי הביא ווארט עמוק מהגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל (בהקדמתו לספרו שו"ת אור המאיר"),
על הפסוק "השמע עם קול אלוקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחיי" (ד, לג).

וכה אמר רבי מאיר:

אש!!! כששורף, כשכואב, אם זו שריפה גשמית: כשהעולם מושבת, ובוקה ומבלוקה שוררים בכל, כלכלה, בריאות, עסקים קורסים, משפחות מבודדות, ואולי כל השפיות על סף תהום... כשהכל הכל צולע, כהאש מתפשטת ומלחחת בתאבון את כל מה שאנו מכירים. ועל אחת כמה וכמה אם זו אש רוחנית, השורפת לא פחות, ואולי אפילו יותר, הקנאה התאוה והכבוד, אוי כמה זה בוער לפעמים, אוי כמה שורף... כאש אוכלת היא...

אבל הכח של עמנו עם עולם, זה להבין כי דוקא הבעירה הזאת, דוקא מתוך האש השורפת. שמע קול אלוקים מדבר!!! דוקא שם יש את ההזדמנות הבלתי חוזרת לשמוע את קול ה' מדבר אלינו באהבה...

ואז, לא רק שאין נשרפים וכלים מאותו אש, אלא אדרבה, "ויחיי"!!!!

הקושי לא בא להכשיל אלא לחשל... הקב"ה מדבר איתנו מתוך הסגר... כן, מתוך העסק הקורס, מתוך חשבון הבנק הנאנק ממעמקי המינוס, מתוך הקושי של הבידוד כשהילדים מטפסים על הקירות, ואפילו מתוך הקושי הקטן של חבישת מסכה... וקל וחומר כשהאש עוצמתית יותר, שלא נתנסה ח"ו, יש כאן קול אלוקים מדבר!!! לא נפסיד את זה!

*****

בהמשך, זכינו לשמוע מהרבי סיפור עם מוסר השכל חינוכי עצום בצידו...

היה זה בשנות הזעם כאשר הנאצים ימ"ש עמדו ח"ו לעשות כליה בעם הנצח, עמדו רשעים הללו והעמיסו מיליוני יהודים על קרונות משא המיועדים להובלת בקר, והובילו אותם באכזריות גרמנית חייתית לעבר התחנה האחרונה...

משפחת גולדבאום מהונגריה לא היו שונים לצערנו מאותם מליונים, גם בהם פגעה ידם השטנית והמרושעת של חיות האדם, וכך הובלו אל מותם האב חיים-יהודה עם חמשת בניו ובנותיו, ובמותם הצטרפו לששת המליונים שכלו בעשן על קדושת שמו יתברך. כך שלקראת סוף "חיסול הגטו" מצאה האם מרת מרים-בילא את עצמה בודדת כאשר רק בנה יהושעלה בן העשר נשאר בניסי ניסים לצידה בחיים...

אך הנה לא ארכו הימים וידם הארורה והחייתית של המרצחים השפלים נשלחה אף אליהם, והם נאלצו יחד עם מה שנותר מיהודי הגטו לרוץ לתחנת הרכבת ולהידחס כבהמות על קרונות המוות. יהושיעלע בן העשר טהור העינים רץ אחרי אמו לעבר הרכבת, נדחק המסכן יחד איתה כאשר נביחות הנאצים וכלביהם רודפים אחריהם לתוך הקרון. וכך, בתוך כל ההמולה והבהלה הנוראה, נשמטה לה נעל אחת מרגלו של בן העשר... נעל... ס"ה נעל אחת, אבל בתנאים שהם עמדו בו, זה היה בערך כמו לאבד את הבית...

האם האומללה, לא הצליחה להסתיר את כאבה את אובדן הנעל... וכך בעודם דחוסים ברכבת, בעודם צפופים ומאבדים לאט לאט צלם אנוש.. בתוך כל הדוחק הנורא הזה, מצאה האמא המסכנה את עצמה מוסרת לבנה "שיחת מוסר" מאולתרת... יהושעלה שלי, למה תמיד זה קורה לך ?? למה שוב דוקא לך, הא?! האם אינך יודע לשמור על נעליים !!? וכי מהיכן בדיוק אשיג לך כעת נעליים אחרות? מתי כבר תגדל ותקח יותר אחריות על עצמך ועל החפצים שלך???. התסכול והכאב, האובדן והשכול הבלתי נתפסים, נעבעך, דיברו מתוך גרונה האומלל... מי יבין זאת...

כך, עמדה האמא והוכיחה את בנה בתוך הקרון הדחוס עד שהגיעו לגיהנום התחתון ששמה אושוויץ... שם, כמיטב המסורת הרצחנית מיד ברדתם מהרכבת הופרדה האם מבנה יהושעלה...

היה זה הפעם האחרונה שהיא ראתה אותו... כאשר המילים האחרונות שבנה היקיר זכה לשמוע ממנה היה "יהושע שלי, תשמור על עצמך... אל תאבד שוב נעליים.. תלמד כבר להתבגר ולקחת אחריות..."

אוי... מי ישפוט אם שכולה. מי יבין לכאבה. מי יכבש לפצעיה... שמים וארץ הורידו דמעות כמים על שבר בת עמי...

האם השכולה שרדה את השואה האיומה... אבל יותר נכון יהיה לומר: הגוף שלה שרד... למה? כי הנפש, אוי, הנפש נקבר אי שם עמוק באושוויץ הספוגה בדם... באותו רגע שהיא איבדה את בנה השריד האחרון, שם נקבר גם רוחה ונפשה...

כל ימיה לא הצליחה מרים-בילא לסלוח לעצמה על שהמילים האחרונות שבנה שמע מאמו היו מילות ביקורת... מילים שאין בהם כדי ליתן כח לשומע, אולי להיפך... כל ימיה הילך אחריה כצל אותה "שיחת מוסר". ללא הרף היא הילקתה את עצמה: למה זה לא השכלתי באותם רגעים קשים להתגבר על הכאב ולומר לו מילים חמות, מילים תומכות, שיחה בונה ולא ח"ו הורסת, מילים שיוצקות כח. מי יודע אולי אם הייתי מטעינה אותו באהבה ובכוחות אז לפני שהוא פנה שמאלה... מי יודע אולי ואולי היה בכוחו לשרוד למרות הכל???

***

הרבי סיים את הסיפור המטלטל תוך שהוא מביט בנו בעינים אוהבות ואמר: חז"ל

לימדנו "שוב יום אחד לפני..." , כל מילה שאנו מוציאים מהפה לילדים המתוקים שלנו, הבה נעצור שניה ונחשוב, האם היינו רוצים שאלו יהיו המילים האחרונות שלנו לילד ? האם היינו רוצים שזה יהיה המטען שהוא ישא מהיום והלאה???

יזכיר לו יום...

כל מילה מיותרת!!!

*

מכיר היטב-היטב את פגמיו וחי אותם,

ומאחר שרבים המה, הפחד שוברו,

שמא אדם מזיק הוא, ובמה יינצל?

ואם אדם מתחזק נגד הייאוש,

אז נקרע לו חלון רקיע לראות שנתבצר לו האחיזה

והחיות ממקור החיים ונושם ממנו ומחייהו,

מנענע אבריו ומחדד חושיו בכל נשימה ונשימה,

*

מעשה באחד שהיה עומד בחושך ומחזיק בידו משהו.

ולא ידע מה הוא מחזיק. והרגיש שלא טוב לו בחושך.

אמר אלך לאור ואראה מה זה בידי.

והלך לאור וראה שמחזיק נו"ן שערי טומאה.

ותיכף זרק אותם מפני הבושה.

וראה שעומד שוב בחושך ומחזיק בידו משהו,

והלך לאור וראה שמחזיק נו"ן שערי טומאה

ותיכף זרק אותם מפני הבושה

וראה שעומד שוב בחושך.

וחוזר חלילה כמה פעמים.

והלך לחכם לשאול אמר לו,

בני אם תרצה להישאר באור

אל תזרוק מה שבידך

שכל האור לא בא להאיר אלא על זה

ותתפלל שלא יצא מהכוח אל הפועל.

*

אין מצב של שדים וקדושה ביחד, דהיינו קדושה וטומאה משמשים בערבוביה,

זה או שדים או קדושה!

אם האדם מודה שאין לו כלום - זה קדושה,

ואם אינו מודה - זו טומאה, שדים...

*

אבקשך לא לדאוג ולא לדאוב!

כי הדאגה ממנה והלאה לפתרון הבעיה!! וזה מציק מאד ל... על יצירת אוירה נכאה בבית---

ודרך האנשים התמימים עם ה' הוא 'דאגתו בלב וצהלתו בפניו!'

והדאגה בלב - היא התפילה לבורא עולם!

(מכתב סט)

*

שאלו החברים את ר' אשר:

מה פירוש הפסוק 'נפלה נא ביד ה' וביד אדם אל אפולה',

והרי גם כאשר אדם מזיק לי, אין זה בא מכוחותיו אלא ה' אמר לו קלל', והוא לא יותר מאשר גרזן ביד החוצב!

אם כך, מה מקום יש לתפילה זו?

הסביר ר' אשר ואמר:

כאשר אדם מקבל מכה מחפץ דומם, קל לו יותר להאמין שהמכה אותה קיבל נשלחה לו מאת ה'.

אך כאשר הוא מקבל מכה מאדם 'בעל בחירה', קשה לו מאוד לחיות באמונה שזה רק מאת ה' ואין לזה כל קשר לעומד ממולו - כי הרי הוא רואה לפניו דמות ממשית---

ועל כך התפילה:

אם אפול ביד אדם, הרי אהיה בסכנה שמא אפול מהאמונה וְאֶתְּלֶה את הדבר בו!

ועל זאת הבקשה:

'וביד אדם אל אפולה', שאם זה יהיה בידי אדם, שלא אפול לחשוב שזה ממנו, רק אתלה הכול בך!

*